

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou
sídlem Masarykovo nábřeží 246/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1

osoba zúčastněná
na řízení: **X**, narozený dne X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. 300023/2025-MZV/VO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. 300023/2025-MZV/VO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 13 140 Kč k rukám právní zástupkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. 300023/2025-MZV/VO (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 10. 2024, č. HANO 2024 09 17 0006, o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum, podané dne 17. 9. 2024 žalobkyní, je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jejími námitkami ani předloženými důkazy k žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza. Žalobkyně ve své žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza namítala nesprávnost závěru o účelovosti manželství. Také reagovala na jednotlivá tvrzení zastupitelského úřadu o rozporech vyplývajících z provedených pohovorů. K žádosti dále doložila listinné důkazy dokládající další návštěvu manžela ve Vietnamu: jeho letenku a společné fotografie pořízené v období od 25. 10. 2024 - 14. 11. 2024, kdy ji manžel ve Vietnamu navštívil. Žalovaný se však s jejími tvrzeními a důkazy nevypořádal.
3. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by měla problém získat právo pobytu sama. Ve slabém socioekonomickém zázemí spatřuje žalovaný možnou motivaci žalobkyně k opuštění země původu. Žalobkyně v této souvislosti považuje za potřebné uvést, že o schengenské vízum nikdy v minulosti nežádala, a pokud by se neseznámila se svým manželem, který nemůže dlouhodobě žít ve Vietnamu, o podání žádosti o krátkodobé schengenské vízum by ani neuvažovala.
4. Ke druhému pozitivnímu indikativnímu kritériu, zda byl pár před sňatkem v dlouhodobém vztahu, se žalovaný nevyjadřuje. Z předložených listinných důkazů a z pohovorů provedených s oběma manželi však vyplynulo, že pár se před svatbou znal přibližně rok, manželé se seznámili v červnu 2023 ve Vietnamu, následně si psali přes aplikaci Zalo, pak se opětovně osobně potkali v březnu 2024 a do manželství vstoupili v rámci 3. pobytu manžela žalobkyně ve Vietnamu. Další návštěvu žalobkyně její manžel realizoval na přelomu měsíců říjen/listopad 2024. Minimálně ke dni podání žádosti o schengenské vízum lze proto mít za to, že vztah manželů lze považovat za vztah dlouhodobý.
5. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí zabývá třetím indikativním kritériem, které rovněž nepovažuje za naplněné, protože žalobkyně a její manžel nesdíleli společnou domácnost. V rámci druhé návštěvy manžela žalobkyně ve Vietnamu bydleli na hotelu, v průběhu třetí návštěvy pak bydleli u rodičů žalobkyně. Ke čtvrté návštěvě se žalovaný nevyjadřuje. Pobyt v hotelu ani bydlení u rodiny zastupitelský úřad nepovažuje za sdílení společné domácnosti.
6. Žalobkyně má za to, že důvody, pro které s manželem nevedla společnou domácnost v obvyklém slova smyslu, jsou zcela zřejmé. Manžel žalobkyně žije v České republice, kde pečuje o nezletilého syna, a má zde takové vazby, které mu neumožňují dlouhodobě pobývat v zahraničí. Žalobkyně nedisponuje vízem, které by jí umožnilo do České republiky přesídlit, a je tedy zcela odkázána na možnosti svého manžela navštívit ji ve Vietnamu. Cena

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

letenek, délka letů, a zejména celá řada povinností, které manžela žalobkyně vážou k České republice, způsobují, že manžel nemůže do Vietnamu cestovat více než 2x ročně. Skutečnost, že v průběhu 3. a 4. návštěvy manžela žalobkyně ve Vietnamu bydleli manželé v domě rodičů žalobkyně a s těmito (jak prokazují fotografie) trávili také společný čas, naopak vypovídají o kvalitě manželského vztahu.

7. Ke čtvrtému indikativnímu kritériu, tedy zda pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.), žalovaný opětovně uvádí, že ani toto kritérium nepovažuje za naplněné, přestože manželé přijali vážný právní závazek - vstoupili do manželství. Co se finančních závazků týče, z provedeného dokazování vyplynulo, že manželé mají v České republice zajištěno bydlení, o hypotéce proto neuvažují, a pro spotřebitelský úvěr neshledávají důvod.
8. K prvnímu z negativních kritérií, že pár se před svatbou nikdy nesetkal, žalovaný uvádí, že toto kritérium stricto sensu naplněno nebylo. Přesto polemizuje nad tím, že manželé přistoupili k závažnému rozhodnutí, jakým je vstup do manželství, aniž by se dobře poznali. K důvodům pro vstup do manželství se žalobkyně vyjádřila již ve své žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza. Nelze mít sporu o tom, že na dálku je budování vztahu a manželství skutečně velice náročné, což si manželé uvědomovali již před svatbou. Manžel žalobkyně nechce a ani nemůže žít trvale ve Vietnamu, nemůže manželku ani často navštěvovat a současně nechce mít vztah na dálku, jak tomu bylo v jeho minulosti, protože to považuje za překážku k plnohodnotnému partnerskému životu. V minulosti manžel žalobkyně strávil několik let v dlouhodobých vztazích na dálku, což bylo pro něj emočně i časově náročné. Po těchto zkušenostech si uvědomil, že nechce znovu procházet podobným obdobím, kdy jsou partneři od sebe odděleni a nemohou sdílet každodenní život. Manželé se proto rozhodli jednat rychleji a učinili zásadní krok k tomu, aby mohli být spolu jako manželé. Jediným prostředkem k tomu, aby manželé mohli být spolu v České republice, je právě podání vízové žádosti.
9. Další indikativní kritérium, že se pár neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají, považuje žalovaný také za naplněné. Tyto rozpory se mají týkat svatby, kolik stála, kdo ji platil, kdo kupoval svatební prsteny, a zda manželé dostali svatební dary. Také k těmto údajným rozporům se žalobkyně vyjádřila ve své žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, avšak žalovaný je žádným způsobem nereflektoval. Žalobkyně svatbu nehradila, měla za to, že ji hradili její rodiče a její manžel, a jak posléze zjistila, hradili ji její rodiče, kteří také převzali svatební dary, jelikož hradili svatební oslavu. O tom, že svatba a svatební oslava proběhly, nelze mít sporu, neboť k žádosti žalobkyně předložila jak oddací list, tak svatební fotografie, a to jak z fotografického studia, tak ze svatební oslavy. Rozpory ve výpovědích týkající se svatby tak nenasvědčují tomu, že manželství bylo uzavřeno účelově.

10. Manželům je dále vytýkáno, že žalobkyně nevěděla, že její manžel má dluh u finančního úřadu a že je s ním vedeno trestní řízení. Žalobkyně skutečně v době pohovoru o manželově trestním řízení nevěděla, manžel žalobkyně doufal, že tento problém do doby příjezdu manželky do České republiky vyřeší. Okolnosti a důvody trestního řízení si však manželé následně vydiskutovali. Manželovi trest odnětí svobody nehrozí, důkazní situace svědčí v jeho prospěch, přičemž více než 90 % zadrženého zboží mu již bylo vráceno, a u zbývajících částí není prokázáno, zda jde skutečně o padělky. Dluh u finančního úřadu přímo souvisí s trestním řízením a dle manželových slov je téměř celý kryt prostředky, které jsou momentálně zadržovány policií.
11. S poukazem na tvrzení manžela, že svého syna o sňatku s žalobkyní zatím neinformoval, vyslovuje žalovaný pochybnost o tom, zda manželé skutečně plánují vést společný život. Žalovaný při této úvaze opomíná, že syn manžela žalobkyně je v pubertě, se žalobkyní zatím neměli možnost si vytvořit vztah, přičemž příjezd žalobkyně do České republiky, který je navíc v tuto chvíli bohužel poměrně nejistý, mu přinese významnou životní změnu. Manžel se proto snaží k této otázce přistupovat citlivě a syna na změnu životní situaci připravuje postupně.
12. Žalovaný má za to, že také další negativní indikativní kritérium bylo naplněno, když manželé nemají společný komunikační jazyk. Žalobkyně mluví pouze vietnamsky, její manžel mluví česky, anglicky a na základní úrovni také vietnamsky. Žalobkyně v této souvislosti uvádí, že její manžel mluví vietnamštinou na takové úrovni, aby si rozuměli. Pokud se jedná o složitější konverzaci, použijí překladač Google. Žalobkyně připomíná, že její manžel měl v minulosti vztahy se dvěma ženami vietnamského původu, s jednou z nich byl ženatý a se druhou má syna, ve vietnamštině tedy není začátečníkem. Neexistenci společného komunikačního jazyka manželům nevytýkal ani zastupitelský úřad. Vzájemná komunikace manželů navíc byla zastupitelskému úřadu a také žalovanému předložena.
13. K závěru o naplnění negativních indikativních kritérií žalobkyně doplnila, že další kritéria uvedená ve Sdělení komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států ze dne 2. 7. 2009 č. KOM(2009) 313 v konečném znění (dále jen „Sdělení“) nebyla naplněna ani dle tvrzení žalovaného. V průběhu řízení nebyl zjištěn důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí), ani kritérium, že v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu.
14. Žalobkyně zdůrazňuje, že v jejím případě neexistuje jediný přímý důkaz o účelovosti jejího jednání, rozhodnutí se opírá výlučně o úvahy žalovaného.
15. Žalobkyně v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza zdůrazňovala, že rozhodnutí, kterým je omezováno právo pohybu rodinného příslušníka občana EU, a které nesporně zasahuje do práva na rodinný život, nemůže být založeno toliko na projekcích představ úředních osob o tom, jak má vypadat vztah dvou osob, jaká má být kvalita a obsah jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

komunikace nebo jaký má být mezi manželi věkový rozdíl. Pokud panují pochybnosti o kvalitě

vztahu, žalobkyně poukazuje na Sdělení, v němž je uvedeno: „*Kvalita vztahu není pro použití článku 35 relevantní.*“

16. Četné listinné důkazy, tedy razítka v pasu manžele žalobkyně, jeho letenky, společné fotografie (zachycující také rodinu žalobkyně), předložená vzájemná komunikace a v neposlední řadě také provedené pohovory, ze kterých žádné zásadní rozpory nevyplynuly, prokazují, že se mezi manželi jedná o skutečný vztah, že manželé tvoří skutečný pár. Odlišné představy žalovaného o tom, jaké parametry má splňovat manželství dvou lidí, a že tyto parametry manželství žalobkyně a jejího manžela dle názoru žalovaného nenaplní, nemohou být důvodem pro zamítnutí žádosti o vízum.
17. Manželé se proto musí důrazně ohradit vůči nařčení z účelového sňatku, kdy ze samotného rozhodnutí vyplývá, že toto nařčení je důsledkem skutečnosti, že ze statusu rodinného příslušníka občana EU mají pro žalobkyni vyplývat výhody spočívající v možnosti přesídlení do České republiky. V této souvislosti žalobkyně opětovně poukazuje na Sdělení: „*Sňatek není možné považovat za účelový sňatek pouze z toho důvodu, že je spojen s výhodou přistěhovalectví, nebo s jinou výhodou.*“ Ve Sdělení je dále uvedeno: „*Členské státy se nemohou spoléhat na jediné kritérium, ale je třeba věnovat řádnou pozornost všem okolnostem jednotlivého případu,*“ přičemž: „*Důkazní břemeno nesou orgány členských států, které se snaží omezit práva podle této směrnice. Orgány musí být s to případ přesvědčivě doložit.*“
18. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že zastupitelský úřad ani žalovaný neunesli důkazní břemeno, neboť v řízení nebylo prokázáno, že manželství žalobkyně bylo uzavřeno účelově. Manželé se seznámili zcela náhodně v kavárně, vyměnili si kontaktní údaje, řadu měsíců si psali, a když manžel za žalobkyní přicestoval do Vietnamu, rozhodli se svůj vztah posunout dál. Žalobkyně seznámila svého budoucího manžela s celou širší rodinou, následně vstoupili do manželství a po necelých 5 měsících manžel žalobkyni ve Vietnamu opět navštívil. Takový progres ve vztahu se může na první pohled jevit jako příliš rychlý, avšak je potřeba vnímat okolnosti celého případu. Manžel žalobkyně je otcem, který sám vychovává syna, má v České republice povinnosti a závazky, a nemá proto ani časové ani ekonomické možnosti být ve Vietnamu na dovolené několik měsíců. Zároveň mu je více než 40 let, vztahy na dálku již v minulosti měl a tato životní zkušenost mu říká, že dlouhodobé odloučení nepřispívá k budování kvalitního vztahu. Rozhodl se proto ke vztahu přistoupit aktivně a udělat vše proto, aby mohli se žalobkyní žít společně v České republice. Jakékoliv rozpory ve výpovědích manželů týkající se svatby, která prokazatelně proběhla, nebo trestního řízení, o kterém manžel žalobkyni z lidsky pochopitelných důvodů neřekl, neprokazují účelové jednání.
19. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Závěr o tom, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území tím, že účelově uzavřela manželství, a naplnila tak důvod pro neudělení víza dle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců, nenachází oporu ve spisovém materiálu a je naopak založen na důkazně nepodložených domněnkách a tendenčních úvahách žalovaného.

20. Žalobkyně ke své žalobě zároveň doplnila letenky svého manžela na trase Mnichov – Hanoj ze dne 24. 10. 2024 a na trase Hanoj – Mnichov ze dne 14. 11. 2024 a fotografie z pobytu žalobce ve Vietnamu. Jedná se přitom o důkazy, které jsou součástí správního spisu.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

21. Manžel žalobkyně (osoba zúčastněná na řízení) uvedl ve svém vyjádření ze dne 8. 4. 2025, že se rozhodnutím o neudělení víza žalobkyni cítí dotčen. S manželkou vstoupili do manželství, aby mohli být spolu. Očekával, že bude manželce uděleno vízum a ona se za ním bude moci přestěhovat do České republiky a budou spolu žít jako normální manželský pár. Za manželkou do Vietnamu cestuje tak často, jak mu to jeho povinnosti umožňují. Bohužel je to méně často, než by si přál. Naposledy ji navštívil v období od 19. 3. 2025 do 2. 4. 2025, předtím na podzim 2024. V České republice podniká a má v péči syna, který zde chodí do školy. Předpokládal, že když s manželkou uzavřou manželství, což neučinil ani s předchozí partnerkou, se kterou má syna, prokáží, že svůj vztah myslí vážně. Obvinění z účelového jednání je pro něj proto překvapivé. On ani žalobkyně za vstup do manželství neobdrželi žádnou výhodu, sňatek jim nikdo nezprostředkoval. Myslí si, že se svými životními zkušenostmi by byl schopen rozpoznat, pokud by jeho manželka nemyslela jejich vztah vážně a pouze by ho chtěla využít. Tento pocit za celý jejich vztah neměl ani jednou.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza a na kompletní vízový spis. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou předně proto, že argumenty v ní uvedené nedokázaly zpochybnit přezkoumatelnost ani zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen o tom, že unesl důkazní břemeno ve věci prokázání účelovosti manželství uzavřeného žalobkyní.
23. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, který po správním orgánu požaduje splnění dvou kumulativních podmínek, jež musí správní orgán při posuzování účelovosti manželství prokázat, a to jak úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění, tak i úmysl vést společný manželský život. Jednoznačnost a přesvědčivost důkazů svědčících pro účelovost manželství tak, jak si je představuje žalobkyně, je však pro zastupitelský úřad, resp. žalovaného v řízení o žádosti o novém posouzení důvodů neudělení víza zcela nedosažitelná a nerealistická. K námitce, že neexistuje jediný přímý důkaz o účelovosti jednání žalobkyně žalovaný namítá, že účelovost z povahy věci není možné prokázat přímo, ale v zásadě pouze nepřímou ze soustavy nepřímých indicií. Shodně se vyjádřil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 11. 2020, č. j. 44 A 65/2019-19: „[...] účelovost není možné již z povahy věci prokázat, i kdyby nějaké dokazování probíhalo. Účelovost tvrzení v konkrétním případě může toliko vyplývat z určitého souhrnu skutkových okolností, které při použití pravidel logiky a pravděpodobnosti nasvědčují tomu, že se věci patrně mají jinak, než jak se navenek jeví.“ Tak postupoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí.
24. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, neztotožňuje se s tvrzením žalobkyně, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve správním spisu a že žalovaný s pomocí jednotlivých indikativních kritérií neunesl důkazní břemeno o účelovosti žalobkyní uzavřeného sňatku. Žalovaný přezkoumal na základě podaného opravného prostředku rozhodnutí správního

orgánu I. stupně a jeho postup ve věci, přičemž žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza shledal nedůvodnou, neboť správní orgán I. stupně postupoval procesně správně a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

25. Žalovaný odmítá námitku, že se nezabýval dokladem o návštěvě manžela žalobkyně na přelomu října a listopadu 2024. Pokud žalobkyně podala žádost o vydání víza 17. 9. 2024, kterou dne 31. 10. 2024 prvostupňový správní orgán zamítl, a žalobkyně o této cestě informovala až spolu s žádostí o nové posouzení důvodů neudělení víza podané dne 22. 11. 2024, jedná se v souladu s § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců a přiměřeně § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „správní řád“), o novou skutečnost, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí nemohl zohlednit.
26. Žalovaný tak ve svých závěrech vycházel ze skutkového stavu, kdy manželé uzavřeli manželství cca rok od seznámení, při druhé návštěvě manžela žalobkyně ve Vietnamu následující po seznámení. Čistý čas strávený osobně manželi společně v době vydání napadeného rozhodnutí spočítal žalovaný dle výpovědí žalobkyně a jejího manžela na cca 12 dní. Vztah tedy nelze v žádném případě považovat za dlouhodobý. Z procesní opatrnosti žalovaný uvádí, že ani třetí návštěva manžela žalobkyně by nebyla způsobila závěr o neexistenci dlouhodobého vztahu manželů změnit.
27. Žaloba opakovaně zmiňuje důvody, proč je kontakt manželů tak řídký a povrchní, resp. vysvětluje, proč shledaný skutkový stav není dokladem účelovosti jednání žalobkyně, ale vznikl z jiných „legitimních“ důvodů. Žalovaný se s tímto zdůvodněním neztotožnil. Komplex indicií nasvědčujících účelovosti jednání žalobkyně takový závěr nedovoluje. Jakkoliv žalovaný připouští, že tyto důvody mohou být samy o sobě skutečné a pravdivé (např. proč manžel žalobkyně nemůže cestovat do Vietnamu častěji, či proč manželé neuzavřeli žádný jiný právní či finanční závazek), nikterak to neoslabuje jejich vypovídací hodnotu jakožto indikátorů možné účelovosti jednání žalobkyně. Nejde proto o formalismus žalovaného.
28. Žalobkyně je poněkud nekonzistentní, když dokládá jako důkaz kvality vztahu skutečnost, že během třetí a čtvrté návštěvy bydleli několik dní u rodičů. Hned o dvě stránky žaloby dále totiž žalobkyně připomíná žalovanému, že „*Kvalita vztahu není pro použití článku 35 relevantní*“. K tomu žalovaný poznamenává, že kvalitu vztahu skutečně nebere v potaz v tom smyslu, že mu nepřísluší posuzovat, do jaké míry „*se mají manželé rádi*“, a jak si vzájemné city projevují. Pro žalovaného je nicméně předmětem posuzování, zda manželé chtějí žít spolu v České republice, anebo zda žalobkyně tento úmysl pouze předstírá. Chování manželů před podáním žádosti o vízum rodinného příslušníka občana EU je pro posouzení autenticity (nikoliv kvality) takového vztahu rozhodné. To, že žalobkyně s manželem nikdy nevedli společnou domácnost, je přitom nepochybné a nesporné. Žalobkyně to sama uvádí v pohovoru, osobní kontakt počítaný v součtu na dny naplnění pojmu „vedení společné domácnosti“ vylučuje.
29. Žalovanému není zřejmé, jak svědčí ve prospěch žaloby skutečnost, že manžel žalobkyně strávil několik let ve vztazích na dálku, zřejmě rovněž s občankami Vietnamu, či věkový rozdíl mezi manželi. Právě naopak, jakkoliv žalovaný nemá v tomto ohledu žádné předsudky, minimálně věkový rozdíl mezi manželi v zásadě zakládá určitou nerovnost, která je žalobkyni kompenzována právě hodnotou v podobě získání víza.
30. Žalovaný dává žalobkyni zapravdu v tom, že jednotlivými vysvětleními rozporů žalobkyně se v napadeném rozhodnutí jednotlivě nezabýval. Spíše vyzdvihl ty rozpory, které podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jeho názoru v žádosti trvají. Žalovaný si rovněž nemohl nepovšimnout, když manželka na straně 3 žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza uvádí, že „*manžel bral tuto vietnamskou svatbu jako formalitu a vnímal ji spíš jako příležitost k seznámení s manželčinou rodinou.*“ Pokud manžel žalobkyně nebere svatbu vážně, těžko chtít po žalovaném, aby svatbu a manželství bral vážně on. Žalovaného takové prohlášení utvrzuje v závěru, že spíše než o manželství za účelem společného života, bylo pravým účelem žalobkyně získání víza pro vstup do České republiky, resp. Schengenského prostoru.

31. Pokud jde o indikátor komunikačního jazyka, dle konstantní judikatury je třeba na prvo a druhoinstanční rozhodnutí hledět v jejich jednotě. Žalovaný proto postupoval správně, pokud závěry správního orgánu I. stupně rozvedl. Jestliže žaloba tvrdí, že manžel žalobkyně není ve vietnamštině začátečníkem, odporuje to jeho přímé výpovědi v pohovoru: „*Má vietnamština je na úrovni začátečníka, na základní úrovni se domluvím.*“ Žalobkyně pak vypovídá: „*Mluvím pouze vietnamsky. Manžel hovoří česky, anglicky a vietnamsky. Vietnamštinu má pouze základní.*“ Existenci jazykové bariéry ostatně dokládá nutnost využití překladáče, jak vypověděl v pohovoru manžel.
32. Není pravdou, že důvodem pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vízum žalobkyně byly „*odlišné představy žalovaného o tom, jaké parametry má splňovat manželství dvou lidí, a že tyto parametry manželství žalobkyně a jejího manžela dle názoru žalovaného nenaplní.*“ Žalovaný má na zřeteli, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze shromáždil indicie pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově pouze s cílem získat pobytové oprávnění, které by žalobkyně jinak získala jen velmi obtížně.
33. Žalovaný souhlasí s žalobou, když poukazuje na výkladové pravidlo Sdělení, že sňatek nelze považovat za účelový pouze z toho důvodu, že je spojen s výhodou přistěhovalectví nebo jinou výhodou. O takový případ nicméně nejde. O účelový sňatek se totiž jedná, pokud je tato výhoda výlučnou anebo alespoň převážnou motivací pro uzavření manželství. To se žalovanému v napadeném rozhodnutí podařilo prokázat a spisový materiál pro tyto závěry poskytuje oporu. Žaloba je proto nedůvodná.

V. Obsah správního spisu

34. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 17. 9. 2024 žádost o udělení krátkodobého schengenského víza. Ke své žádosti mimo jiné doložila oddací list, z něhož vyplývá, že dne 6. 6. 2024 uzavřela manželství s panem P. J., státní příslušnost Česká republika. Dále přiložila letenku z Hanoje do Mnichova na den 14. 11. 2024 a letenku z Prahy do Hanoje na den 14. 1. 2025. Žalobkyně dále předložila nájemní smlouvu, letenku manžela žalobkyně z Mnichova do Hanoje na den 24. 10. 2024 a z Hanoje do Prahy na den 14. 11. 2024. Součástí spisu je také doklad o zajištění ubytování ze dne 11. 9. 2024, z něhož vyplývá, že manžel žalobkyně jako podnájemce bytu poskytne ubytování žalobkyni na dobu bez omezení. Dále žalobkyně doložila fotokopie stránek cestovního dokladu svého manžela s razítky o vstupu a výstupu manžela na a z území Vietnamu. Předložila i výpis z veřejné části živnostenského rejstříku a výpisy z účtu žalobkyně a z účtu manžela.
35. Součástí spisového materiálu je záznam z úvodního pohovoru ze dne 17. 9. 2024. Žalobkyně uvedla, že se jedná o její první žádost o schengenské vízum. Uvedla, že svého manžela potkala

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

dne 15. 6. 2023 v kavárně. Manžel byl ve Vietnamu, aby navštívil svého bývalého tchána. Konverzaci začala žalobkyně, zeptala se ho na jméno a na jeho zaměstnání. Žalobkyně uvedla, že se s cizinci běžně baví, když je potká na ulici. Poté se společně bavili přes Snapchat asi tři měsíce a pak se do sebe zamilovali. Manžel ji navštívil celkem třikrát. Poprvé, když se seznámili, zde byl jen 10 dní od 15. do 25. 6. 2023. Podruhé ji navštívil v březnu 2024, kdy přijel se svým synem a byli ve Vietnamu opět 10 dní. Potřetí ji navštívil 31. 5. 2024, a to přijel navštívit její rodinu, byl tu zase pouze deset dní a během těchto deseti dnů uzavřeli manželství. Žalobkyně uvedla, že si přeje žít trvale se svým manželem v České republice. Na dotaz, proč si žalobkyně zarezervovala letenku pouze do Mnichova, uvedla, že z Mnichova pojedje do České republiky vlakem. Pojedje do Prahy a cesta z Mnichova bude trvat tři nebo čtyři hodiny. Žalobkyně uvedla, že je nezaměstnaná, ale učí se masérkou, aby mohla tuto práci vykonávat v České republice. Manžel provozuje online obchod s hodinkami, ale plánuje otevřít spa, ve kterém bude žalobkyně pracovat. Stránky obchodu s hodinkami žalobkyně neznala. Uvedla, že jeho příjem činí asi 8-10 000 000 VND měsíčně. Nevěděla, jaký bude její příjem v pozici masérky, uvedla, že ve Vietnamu by mohla vydělávat 5-7 000 000 VND měsíčně. Už jako masérka pracovala po dobu tří měsíců. Žalobkyně uvedla, že nikdy nebyla vdaná, ale její manžel byl ženatý a má syna. Její manžel měl manželku Vietnamku a rozvedli se, protože ho podváděla. Jméno jeho bývalé ženy neznala, syn se jmenuje N. H. M. A. a je mu 14 let. Manžel žalobkyně byl ženatý pouze jednou. Žalobkyně dále uvedla jméno a příjmení matky manžela. Uvedla, že dle dokumentů manžel stále žije se svými rodiči, ale ti jsou aktuálně v Polsku. Žalobkyně mluví pouze vietnamsky, její manžel hovoří česky, anglicky a vietnamsky. Vietnamštinu má však pouze základní. Hovoří spolu vietnamsky a používají Google překladač. Žalobkyně sdělila, že žádost o vízum na jiných ambasádách nepodávala a nikdy necestovala mimo Vietnam. S manželem mají v plánu otevřít spa, kde bude pracovat.

36. Spis dále obsahuje záznam z pohovoru s žalobkyní. Žalobkyně uvedla, že svého manžela poznala v červnu 2023, když přijel do Vietnamu navštívit bývalého tchána. Dne 16. 6. 2023 žalobkyně seděla se dvěma kamarády v kavárně a on tam přišel, seděl u vedlejšího stolu a bavil se vietnamsky. Žalobkyni se to líbilo. Zdálo se jí zajímavé, že na číšnici promluvil ve vietnamštině. Žalobkyně ho oslovila. Mluvila na něj vietnamsky a on jí odpověděl vietnamsky. Krátce potom odcházela a manžel ji požádal o telefonní číslo. Dva dny potom jí volal, ptal se na vietnamskou kulturu, co jí chutná k jídlu a potom dne 25. 6. 2023 odjel do České republiky. Volal jí ve vietnamštině. Následně byli v kontaktu přes Snapchat, spíše si psali, než volali. V březnu 2024 žalobce přijel do Vietnamu se synem. Byl ve Vietnamu 10 dní a na dva dny ji přijel navštívit do provincie V. P., kde byl na hotelu. Se synem byl na Sapě dva dny. Pak odjel do České republiky a byli v kontaktu přes Snapchat. V květnu 2024 přijel znovu do Vietnamu a požádal rodiče žalobkyně o souhlas k uzavření manželství. Byl ve Vietnamu 10 dní a po souhlasu rodičů žalobkyně byl u nich doma. Znovu se vrátil do České republiky a zařizoval formality pro její návštěvu v České republice. Předtím žádost nepodávala. Až bude v České republice, požádá na policii o dlouhodobý pobyt. Během návštěvy manžela od 31. 5. 2024 do 10. 6. 2024 byli dne 6. 6. 2024 na registraci svatby a v ten den byla také svatba. Na otázku, od kdy tvoří pár, žalobkyně uvedla, že jsou manželé od 6. 6. 2024. Žalobkyně uvedla, že první rande měli v provincii V. P., když ji navštívil na dva dny. Ráno ji pozval na snídani, jedli kuřecí pho a pak ji pozval do hotelu H. G., kde byl i jeho syn. Na večeri se šli najíst do pouliční jídelny. Jedli bun cha. Následující den byli spolu, pak šla domů. Žalobkyně uvedla, že její manžel byl ve Vietnamu celkem třikrát. Během jeho poslední návštěvy byl u ní doma, navštěvovali její příbuzenstvo. Do České republiky se vrátil

dne 10. 6. 2024. Na dotaz, zda někdy sdíleli společnou domácnost, žalobkyně uvedla, že během poslední návštěvy manžela 10 dní sdíleli domácnost i s jejími rodiči. Uvedla, že spolu byli na nákupu, pomáhal jí s úklidem a byl s jejím otcem na pivu. Nic společného si do domácnosti nepořídili. Společný bankovní účet nemají. V roce 2021 měla partnera z Vietnamu. O předchozím manželství manžela ví, nezná však podrobnosti. Uvedla, že manžel má syna M. A. J., datum narození nezná, ale je mu 14 let a žije se svým otcem, chodí do 7. nebo 8. třídy, na základní školu. Syn manžela souhlasí s příjezdem žalobkyně do České republiky. Byt manžela je ve 4. patře a má 70 metrů čtverečních. Budou spolu bydlet v tomto bytě. Tam s nimi bude i jeho syn. Manžel na bytě provádí úpravy, aby to tam pro ni bylo vhodné. Žalobkyně uvedla, že o svatbě jako první začal mluvit její manžel. Zatelefonoval jí v únoru 2024 a požádal ji o ruku. Žalobkyně mu odpověděla, že o tom bude přemýšlet a zeptá se rodičů. Po třech dnech souhlasila. Zásnubní prstýnek jí nedal. Svatební má, ale nemá ho u sebe, ale doma. Má strach, aby jí někde nevypadl. Je to zlatý hladký prsten. Manžel požádal jejího otce, aby objednal stravu na svatbu a svatba byla uspořádána u nich v provincii pro 30 osob. Fotky, které doložila, jsou ze strýcova domu v době svatby. Svatbu platil manžel. Žalobkyně neví, kolik stála, neptala se ho. Vše zaplatil manžel. Na svatbě byla babička, matka otce, rodiče žalobkyně, dva strýci a také jedna teta. Ze strany manžela nebyl nikdo přítomen, její manžel nechce, aby jeho rodiče věděli, že se znovu žení. Svatba proběhla dne 6. 6. 2024. Hned po registraci bylo pohoštění a byla svatba. Fotografie, které doložila při podání žádosti, získala na svatbě. Svatební prstýnky si kupovali s manželem. Neví, kolik stály, žalobkyně se manžela neptala. Platba proběhla po vyzvednutí prstýnků. Z České republiky nikdo nepřijel. Rodiče jí jako svatební dar dali zlato v hodnotě 15 mil. VND a také dostali v obálkách peníze od hostů, obálky dostali i její rodiče. Od rodičů manžela nic nedostali, oni nevědí, že se vzali. Žalobkyně nezná ani jeho rodiče, nic o nich neví. V den svatby měl na sobě manžel bílou košili, kravatu a černý smoking, žalobkyně měla bílé šaty. Na svatbě jedli krevety, hovězí, zeleninový salát, polévku, lepkavou rýži a žebírka s bramborem. Svatební hostinu financoval manžel a rodiče žalobkyně na půl. Neví, kolik stála, ale asi něco přes 100 mil. VND. Na svatební cestě nebyli. Komunikují vietnamsky. Mluví spolu každý den, volají si kolem 14:00 odpoledne vietnamského času. V létě je časový rozdíl 5 hodin. Nejčastěji se baví o tom, jak se mají, co ten druhý dělá, jak se mají i ostatní lidé v rodině. Rádi se baví o zvířatech, oba mají rádi psy a kočky. Uvedla, že se od července 2024 učí manikúru a pedikúru. Od pondělí do neděle od 8:30 do 11:00, a odpoledne od 14:00 do 17:00. Zaplatila za kurz 20 mil. VND, je na 3 měsíce. Její manžel prodává hodinky online, má příjem asi 30 až 40 tis. Kč. Manžel jí řekl, že až přicestuje do České republiky, otevře jí salón, kde bude dělat to, co se naučila ve Vietnamu. Česky se neučí, manžel jí řekl, že stačí, až bude v České republice. Umí jenom vietnamsky. Její manžel jí jednou poslal 20 mil. VND na účet, bylo to jednorázově předtím, než přijel na svatbu. Žalobkyně dokončila maturitou dvanáctiletou školu. Manžel má skončenou vysokou školu, ale neví jakou. Ještě studuje obor elektrotechniku, ale neví, na jaké vysoké škole. Uvedla, že dluhy nemá ona ani její manžel. Žádného přestupku se nedopustili a nemají záznam v rejstříku trestů. Žalobkyně úspory nemá, neví, zda je má její manžel. Během návštěvy na 90 dní si chce vyřídit dlouhodobý pobyt a sloučit se s manželem. Chce být v České republice napořád. Neplánuje se vracet do Vietnamu. Její starší sestra a mladší bratr se budou starat o rodiče. Pokud bude v České republice vydělávat, bude do Vietnamu posílat peníze. Uvedla, že manžel vlastní dům v Praze, bydlí v domě. K dotazu na koníčky uvedla, že má ráda cestování a také má ráda krášení, manžel hraje šachy a chodí se synem na karate. Nekouří ona ani manžel. Žalobkyně nesnídá, pije sójové mléko. Manžel snídá mléko a pečivo. Zatím manželovi nic neuvařila,

když byl u nich, vařila její matka. Oblíbené jídlo žalobkyně je pečené kuře, pizza a hranolky. Její manžel má rád kuře, špagety a mléko. Žalobkyně nemá ráda ryby, její manžel nemá rád hovězí maso. Žalobkyně jako zlovyk manžela uvedla, že se nezajímá o svátky. Jak svůj zlovyk uvedla, že hodně spí. Charakter manžela popsala, že je družný, milý a prostý. On by zřejmě řekl, že je hubená, drobná, rozverná. Na dotaz, jaký je její oblíbený nápoj a jaký preferuje její manžel, odpověděla mléko a káva. Když je postel ve středu místnosti, tak žalobkyně spí na pravé straně, a když je postel u stěny, tak spí ona u stěny. Žalobkyně má na pravé straně vytetované dva motýly v červené barvě. Její manžel nemá tetování. Žalobkyně má jizvu po operaci slepého střeva, její manžel žádnou operaci neměl a má jen jizvu na pravém loktu. Žalobkyně ani její manžel neberou léky. Žalobkyně předtím hrála badminton, její manžel dělá karate. Oba mají rádi zvířata. Společné přátele nemají. V případě udělení víza bude žít s manželem a bude v České republice pracovat. Ve Vietnamu nechtějí žít, neboť životní podmínky jsou v České republice lepší než ve Vietnamu. Ke komunikaci používají Snapchat i ZALO. Na dotaz, zda žalobkyně může předložit mobil a ukázat konverzaci na Snapchatu, žalobkyně uvedla, že se jí Snapchat smazal na telefonu. Předložila komunikaci s manželem přes ZALO, kde počáteční konverzace začíná dnem 15. 8. 2024. Uvedla, že asi tak za dva roky plánují narození dětí.

37. Součástí spisu je dále výpis z konverzace žalobkyně a jejího manžela.

38. Dne 2. 10. 2024 byl s manželem žalobkyně proveden pohovor. Manžel žalobkyně uvedl, že se s manželkou poznali v kavárně, když opouštěl obec L. T. Následně si psali přes aplikaci Snapchat. Moc si nevolali, protože jí přes telefon špatně rozuměl. Následně začali komunikovat přes vietnamskou aplikaci Zalo. Manželku dvakrát navštívil. První rande proběhlo v březnu roku 2024. Přijel do její vesnice, kde přespali na ubytovně nedaleko jejího domu. Ubytovali se na hotelu a šli společně na pokoj. Následoval oběd a procházka po vesnici a návštěva kaváren, i té, kde se potkali poprvé (jmenuje se M. T.). Za manželkou cestoval dvakrát. Od 23. 10. 2024 do 15. 11. 2024 za ní poletí potřetí. První návštěva proběhla v březnu 2024, druhá v červnu 2024. Poslední návštěva proběhla v první polovině června, strávil tam 10 dní. Během ní proběhla svatba dne 6. 6. 2024. Byla neformální, došlo pouze k zápisu na matričním úřadu v obci L. T. Společnou domácnost nesdíleli, pouze ji navštívil v domě jejích rodičů. Nic společného si nepořídili a nemají společný bankovní účet. Ženatý byl od roku 2004 nebo 2005 do roku 2007 se svou bývalou ženou, která také pochází z Vietnamu. Děti spolu neměli. Následně měl vztah s partnerkou od roku 2006 do roku 2021, s níž má syna M. A. J., kterému je 14 let. S první manželkou se seznámil v roce 2004 v Ostravě, pobytové oprávnění měla. Seznámil se s ní v obchodě s potravinami, kde prodávala. Bývalou partnerku pozval do České republiky v roce 2013. Od roku 2006 do roku 2013 pobývala ve Vietnamu i se synem a jezdil za nimi jednou až dvakrát ročně. Do České republiky přicestovala poprvé v roce 2013, po třech měsících odcestovala. Syn zůstal s ním v České republice. Po roce za ním opět přicestovala na krátkodobé vízum a následně požádala o povolení k pobytu. Jeho manželka měla jednoho partnera, rozešli se spolu před jejich seznámením. Bydlí s ním syn, který neví o uzavření manželství s žalobkyní, ani o tom, že za ním manželka přijede. Po příjezdu manželky budou užívat obývací pokoj a syn bude užívat menší pokoj, který je aktuálně v rekonstrukci. Jeho manželka žije v domě se svými rodiči, dům má asi 3 patra a kromě rodičů s nimi žije ještě její mladší bratr. O svatbě začal jako první mluvit on na jaře 2024 přes zprávy. Chtěl, aby za ním přicestovala co nejrychleji. Manželku oficiálně o ruku nepožádal, jejich domluva o společném sňatku proběhla v průběhu jara 2024. Prsten jí nedal. Zaplatil jí kurz modeláže nehtů. Svatba proběhla v červnu 2024 po odsouhlasení jejím otcem. Svatbu krom přípravy osobních dokumentů ke

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

sňatku nezařizoval. To mu zabralo dva týdny. Svatba proběhla na úřadě, nikdo neorganizoval obřad. Den před svatbou proběhla svatební večeře, které se zúčastnili rodinní přátelé, bylo tam asi 20-30 osob. Svatba proběhla 6. 6. 2024 v obci L. T. na úřadě. Účastnili se pouze oni dva s manželkou, oddávající a manželčin otec. Prsteny si s manželkou nedarovali. Oslavu měli den před svatbou na dvorku u člena manželčiny rodiny. Z České republiky na svatbu nikdo nepřišel. Tuto svatbu nepokládá za důvod k tomu, aby svou rodinu nebo kamarády nutil cestovat do Vietnamu. Svatební dar nedostali. Uvedl, že měl na sobě červené kraťasy, bílé tričko a červené boty. Nepamatoval si, co měla na sobě manželka, ale nejspíše běžný civilní oděv. V den svatby jídlo neměli. Při večeři před svatbou nebylo nic speciálního, klasické vietnamské jídlo. Večeře před svatbou byla zařízena rodinou manželky. Finančně se na tom neúčastnil. Komunikují spolu vietnamsky, občas za pomoci Google překladače. Píší si zhruba obden, frekvence se postupně snižuje. Je jednatelem firmy „X s.r.o.“, prodává na internetu hodinky. Pracovní doba je taková, jakou zrovna potřebuje. Manželka se zdokonaluje v kurzu modelování nehtů a mytí a masáže hlavy. Její pracovní doba je od 9:00 do 17:00. V České republice by chtěla vykonávat modeláž nehtů. Práci nehledá, protože zde není problém práci najít. Manželka se neučí česky ani anglicky. Sám anglicky umí středně pokročile. Jeho vietnamština je na úrovni začátečníka, na základní úrovni se dorozumí. Výše jeho příjmu je okolo 50 000 Kč měsíčně. Manželka má příjem v přepočtu okolo 6 000 Kč. Manželce poslal 20 mil. VND, což je v přepočtu asi 18 000 Kč. To bylo na konci května 2024. Má bakalářský titul z Policejní akademie, manželka má středoškolské vzdělání. Dluží finančnímu úřadu asi 400 000 Kč, plus 300 000 Kč penále. Nemá záznam v trestním rejstříku, ale je s ním vedeno trestní řízení. Manželce tuto informaci zatím neřekl. Manželka spáchala přestupky, když jezdila bez řidičského oprávnění. Je jednatelem firmy X s.r.o. Úspory nemá. K dotazu, zda žalobce do ČR již pozval nějaké cizince, uvedl, že pozval kamarádku, kterou zná již 20 let, její dceru, a jejich kamaráda, nakonec však nepřijeli, bylo to v červenci 2023. S manželkou plánují společný život v České republice, ráda by požádala o povolení k pobytu. Nikdy v EU nepobývala. Jinou žádost doposud nepodala. Cvičí taekwondo se synem, cvičí doma. Někdy hraje šachy. Manželka hrála badminton, v současné době nemá čas věnovat se svým koníčkům. Sám snídá rohlíky se salámem, sýrem či jogurty, hodně pije mléko. Neví, co snídá manželka. Manželka má ráda rýži, kuřecí Pho jí nechutná, ani ryby. Nic mu dosud neuvařila. Sám má rád kuřecí Pho, nemá rád krevety, bambus, škeble, mořské plody. Manželka obvykle jí rýži s nějakým masem, má ráda KFC a McDonalds, ale nikdy to spolu nejedli. Zlovyk manželky je, že se hodně dívá na TikTok. O sobě žádné zlovyky neví. Popsala by ho jako hodný, spolehlivý, zábavný, důvěryhodný, možná i snadno přístupný. Ona je energická, bláznivá, pracovitá. Její oblíbený nápoj je Tra (asijský bubble tea). On má rád Colu, Fantu a hodně kávy s cukrem a mlékem. Nemají svoji stranu postele. Manželka má tetování motýla na pravém boku, je asi dva roky staré. Má jizvu po operaci slepého střeva (asi 3-4 čárky). Společné mají to, že jsou oba dost pracovití. Společné přátele nemají. Společně tráví čas vycházkami po kavárnách a jinak hlavně v hotelech. Dohromady spolu strávili maximálně pouze 5 dnů. K plánům do budoucnosti uvedl, že si manželka najde práci a bude čekat, než dostane povolení k pobytu, následně by chtěli cestovat a za 5 let by mohli uvažovat o dítěti, pokud ještě budou spolu. Pokud by manželka vízum nedostala, požádali by asi znovu. Ve Vietnamu žít nechce kvůli počasí i ovzduší. Také nechce opouštět svého syna, který žije v Praze.

39. Z popisu vedoucího výsledku vyplývá, že manžel žalobkyně vystupoval klidně, bylo zřejmé, že necítí nervozitu. Chvillemi působil, že je mu jedno, jak řízení o udělení víza dopadne. Působil dojmem, že toto manželství a vztah se svou manželkou nebere moc vážně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

40. Žádost žalobkyně byla zamítnuta, neboť správní orgán I. stupně shledal, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území. Správní orgán I. stupně nejprve zkoumal kritéria, která by indikovala, že lze v případě podané žádosti vyloučit možnost zneužití práv Společenství. Konstatoval, že manželé nemají společný jazyk – vietnamštinu a ani částečně společné kulturní zázemí. Nelze konstatovat, že by pár byl před sňatkem v dlouhodobém vážném partnerském vztahu, že by přijal nějaké společné finanční či jiné závazky a že by žalobkyně bez problémů získala sama pobytové oprávnění v České republice. Pro vyloučení možnosti zneužití práv Společenství byly provedeny paralelní pohovory. Manželé se shodli na podrobnostech seznámení, že si psali přes Snapchat. Shodují se, že o svatbě začal hovořit jako první manžel žalobkyně. K zasnubám jí žádný dárek nedal. Rozpor správní orgán I. stupně shledal, když manžel žalobkyně uvedl, že si žádné prsteny nedarovali, ale žalobkyně vypověděla, že si svatební prsteny darovali. Další rozpor byl shledán ve výpovědi ohledně financování nákladů oslavy svatby. Manžel žalobkyně uvedl, že se na financování nákladů nepodílel, žalobkyně však uvedla, že se na financování oslavy podílel spolu s jejími rodiči. Manželé se neshodli ani ohledně oblečení, které v den oslavy a v den registrace měli na sobě. Manžel uvedl, že měl na sobě kraťasy a bílé tričko, červené boty a žalobkyně měla civilní oblečení. Žalobkyně uvedla, že měla na sobě bílé šaty a on smoking. Tři doložené fotografie pár zobrazuje ve svatebních šatech a obleku, tyto fotografie však dle správního orgánu I. stupně působí nedůvěryhodně. Dle žalobkyně pár obdržel jako svatební dar zlato v hodnotě 15 000 000 VND a od hostů obálky, které dostali její rodiče. Manžel uvedl, že žádné svatební dary ani peníze nedostali. Mluví spolu vietnamsky, manželova vietnamština je na základní úrovni. Žalobkyně přiložila výpis z konverzace za období 15. 8. 2024 do 19. 9. 2024. Konverzace je ve velice krátkých větách a ve vietnamském jazyce. Konverzace neobsahuje žádné domácí nebo zamilované oslovení nebo vyznání lásky, pár neřeší žádná hlubší témata až na podání žádosti o vízum a následný pohovor. Dle správního orgánu I. stupně dokument působí nevěrohodně. Pár shodně vypověděl, že se manžel chystá do Vietnamu od 23. 10. 2024 do 15. 11. 2024. Shodně vypověděli, že žalobkyni manžel poslal peníze jen jednou na konci května 2024 ve výši 20 000 000 VND. Shodli se ve výpovědích ohledně úspor, vlastnictví nemovitostí. Socioekonomické zázemí žalobkyně hodnotí správní orgán I. stupně jako celkově slabé a její možnou motivaci pro útěk z těchto poměrů prostřednictvím sňatku s občanem EU považuje za představitelnou. Žalobkyně k plánům do budoucna uváděla, že její manžel chce otevřít spa, kde by pracovala, její manžel však o tom nehovoří. Správní orgán I. stupně konstatoval, že vzhledem k tomu, že manželství netrvá dlouhou dobu a že manželský pár nemá žádné konkrétní představy o společné budoucnosti, nejedná se o hluboký partnerský vztah s cílem rozvíjet společný rodinný život a vytvořit zázemí pro rozšíření rodiny. Vzájemná neznalost manželů je při celkovém společně stráveném času před podáním žádosti o vízum pochopitelná, neslučuje se však s požadavkem na vzájemnou znalost, jakou lze od skutečných manželů očekávat. Sňatek byl ze strany žalobkyně uzavřen za účelem získání oprávnění ke vstupu a pobytu na území České republiky, resp. členských států Schengenského prostoru. Manželé nesdíleli společnou domácnost, nemají žádný společný majetek ani společné přátele. Z provedených pohovorů a z prohlášení obou manželů nevyplývá, že by toto manželství naplňovalo účel manželství a uzavírání konkrétních kroků pro budování společné budoucnosti a domácnosti. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se jedná o manželství uzavřené účelově s cílem obcházení zákona o pobytu cizinců a o podvodné jednání s cílem získat vízum k pobytu na území.

41. Žalobkyně požádala o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Manželé shodně uvedli, že jídlo na svatební oslavu objednal otec žalobkyně. Uvedla, že její otec nechal pro jejího manžela na svatební hostině nad rámec tradičního vietnamského jídla připravit brambory s kuřecím masem. Žalobkyně seděla při oslavě se ženami, proto nezmínila jídlo objednané pouze pro jejího manžela. Žalobkyně uvedla, že dostala prstýnek jako svatební dar od příbuzných, nikoliv od manžela. Otázkou ohledně prstýnků byla zaskočena a ve studu, že prstýnky nemají, a ve stresu odpověděla nepřesně. Manžel žalobkyně bral tuto vietnamskou svatbu jako formalitu a vnímal ji spíš jako příležitost k seznámení s manželčinou rodinou. Jednalo se o svatební oslavu pro rodiče a jejich přátele. Pro rodinu manžela a jeho přátele plánují uspořádat oslavu po příjezdu žalobkyně do České republiky. K rozporu ohledně otázky, zda dostali svatební dar, žalobkyně uvedla, že ve Vietnamu jsou náklady na svatbu a svatební dary záležitostí rodičů. Jelikož svatební oslavu hradil otec žalobkyně, svatební dary také převzali její rodiče. Ve Vietnamu se tradičně jako svatební dar dává finanční hotovost, případně šperky. Zlato a obálky od hostů převzali její rodiče, manžel žalobkyně tak může mít pocit, že svatební dary nedostali. K rozporu ohledně oblečení na svatbě žalobkyně uvedla, že na oslavě měl její manžel bílé tričko, kraťasy a červené boty, zatímco žalobkyně byla oblečena v civilním oblečení. Sako a svatební šaty měli manželé oblečené na svatebním focení, což doložili svatebními fotografiemi. Za účelem vyloučení pochybností o pravosti svatebních fotografií žalobkyně předložila svatební fotografie z fotografického studia předtím, než prošly úpravou photoshopem. Uvedla, že ve Vietnamu je zvykem, že se fotografie upravují tak, aby každý z účastníků vypadal co nejlépe, což nepůsobí vždy přirozeně. Žalobkyně dále doložila screenshoty komunikace z aplikace, aby rozptýlila pochybnosti o autenticitě komunikace žalobkyně s manželem. Co se týká obsahu, manžel žalobkyně je pragmatik a není typem člověka, který by často vyznával lásku. Proto je jejich styl komunikace více věcný a reflektuje povahu manžela žalobkyně. Žalobkyně upřesnila, že syn manžela se ve Vietnamu oficiálně jmenuje N. H. M. A. a v České republice používá jméno M. A. J. Z tohoto důvodu uvedla obě jména. Žalobkyně o trestním stíhání vedeném proti manželovi nevěděla. Tento problém si následně vydiskutovali a manželovi nehrozí trest odnětí svobody. Důkazní situace a průběh vyšetřování svědčí v jeho prospěch. Více než 90 % zadrženého zboží mu již bylo vráceno a u zbývajících částí není prokázáno, zda jde skutečně o padělky. V případě, že k odsouzení nedojde, bude manžel zvažovat možnost vymáhání náhrady škody. Toto trestní stíhání souvisí také s dluhem u finančního úřadu. Téměř celý dluh je kryt prostředky, které jsou momentálně zadržovány policií. Žalobkyně uvedla, že její manžel studuje elektrotechniku, což dokládá i potvrzením Úřadu práce. Věděli o vzájemných koníčcích, akorát žalobkyně si spletla taekwondo s karate. Žalobkyně dále doložila fotografie z poslední návštěvy manžela ve Vietnamu v období od 25. 10 do 14. 11. 2024. Co se týká rozporů ohledně plánů po příjezdu žalobkyně, pro manžela žalobkyně je „spa“ synonymem i pro nehtový salón, nedělá mezi tím rozdíl, je to pro něj místo péče o tělo. Otevření vlastního salónu je dlouhodobým plánem manželů do budoucna. Co se rodinných plánů týče, v horizontu několika let by rádi rozšířili rodinu o dítě. Žalobkyně se začala učit česky, ale vzhledem k omezené době a náročnosti jazyka zatím nedosáhla výrazného pokroku. Nepochybuje o tom, že poté, co začnou sdílet společnou domácnost a začne se pohybovat v českém prostředí, dojde k rapidnímu zlepšení jazykových dovedností. Prozatím si vystačí i s vietnamštinou. Společné bydliště, majetek nebo společné závazky nemají, neboť oba žijí na jiném kontinentu. Pokud by jí bylo vízum uděleno, žila by se svým manželem ve společné domácnosti v České republice. Manžel však žalobkyni finančně podporuje a zaslal jí finanční prostředky a zaplatil kurz modeláže nehtů. Manželství i

budování společné budoucnosti plánují rozvíjet hlavně poté, co budou žít společně v České republice v jedné domácnosti. Manžel žalobkyně nechce zůstat ve Vietnamu, současně nechce pokračovat ve vztahu na dálku, jak tomu bylo v jeho minulosti, protože to považuje za překážku k plnohodnotnému partnerskému životu. V minulosti strávil několik let v dlouhodobých vztazích na dálku, což bylo pro něj emočně i časově náročné. Proto se nyní rozhodli jednat rychleji a učinit zásadní krok k tomu, aby mohli být spolu jako manželé. Podnikají kroky pro společnou budoucnost – žalobkyně se začala učit česky a navštěvuje nehtové kurzy, aby mohla v České republice pracovat. Žalobkyně namítla, že tvrzení, že by chtěla utíkat z neutěšených poměrů, je spekulativní a nepravdivé. Její rodina patří ve Vietnamu k vyšší střední třídě, žalobkyně má stabilní zázemí a ve Vietnamu žije dobrý život. Rozhodnutí přestěhovat se do České republiky vychází výhradně z její touhy být se svým manželem a budovat s ním společnou budoucnost. Žalobkyně namítla, že v jejím případě nelze uvažovat o naplnění ani jednoho z indikativních kritérií, která poukazují na to, že existuje možný úmysl zneužití práv Společenství. Osobní kontakt manželů byl sice před svatbou omezený, avšak manželé společně před svatbou komunikovali po dobu téměř jednoho roku a opakovaně se potkali i osobně. Namítala, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje motivaci manžela žalobkyně ke vstupu do účelového manželství. Manžel žalobkyně s ní chce tvořit rodinu. Jinak by jeho jednání postrádalo logiku a smysl. Ani u jednoho z nich neexistuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu. Správní orgán I. stupně nezohlednil, že manželé se před uzavřením manželství znali po dobu jednoho roku a v jejich případě se nejedná o náhodně vzniklý vztah přes internet, ale naopak mu předcházelo osobní seznámení. Závěry správní orgán I. stupně opřel o představy, jak má manželství vypadat, nikoli o skutková zjištění mající oporu ve spisovém materiálu.

42. Žalovaný shledal, že žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza není důvodná. Žalovaný nejprve v souladu s bodem 4.2 Sdělení zkoumal, zda existují indikativní kritéria, která poukazují na to, že zneužití práv Společenství je nepravděpodobné. Uvedl, že nelze konstatovat, že by žalobkyně bez problému získala právo pobytu sama. Nikdy nepobývala legálně v členském státě EU. Žalobkyně uvedla, že je nezaměstnaná. Procházela masérským kurzem, neboť její manžel údajně plánuje otevřít spa centrum, kde by měla tuto činnost vykonávat. Žalovaný se zabýval socioekonomickým zázemím žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že nemá žádné úspory. Účet žalobkyně nedokládá, že by měla např. pravidelný příjem ze zaměstnání nebo vlastní dlouhodobé úspory. Žalobkyně nemá ve Vietnamu takové socioekonomické zázemí, které by jí umožňovalo samostatnou existenci a omezovalo její motivaci vycestovat z Vietnamu z důvodu lepších socioekonomických vyhlídek spojených s životem v hospodářsky rozvinutější části světa. Nebyly zjištěny žádné poznatky, které by svědčily o tom, že žalobkyně má ve své domovské zemi vybudované natolik pevné vazby, které by ji skutečně motivovaly k návratu do své domovské země. Při podání „standardní“ žádosti o krátkodobé schengenské vízum by tedy její žádost byla s největší pravděpodobností zamítnuta pro neprokázání úmyslu opustit území Schengenského prostoru před skončením platnosti víza z důvodu nedostatečného ekonomického zázemí ve své zemi. Žalovaný poukázal na odpověď žalobkyně na otázku, jak dlouho plánuje zůstat v České republice. Žalobkyně odpověděla, že chce být v České republice napořád a dodala: *„Neplánuji se vracet do Vietnamu. Moje starší sestra a bratr se budou starat o naše rodiče. Jestli budu vydělávat v České republice, tak budu do Vietnamu posílat peníze.“* Žalovaný vyhodnotil, že cíleně uzavřít sňatek s občanem EU/České republiky je snazší a levnější způsob, jak do EU přicestovat a získat zde právo pobytu a pohybu. Na dotaz, z jakých důvodů nechce žít ve Vietnamu, odpověděla:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

„Životní podmínky v České republice jsou lepší než ve Vietnamu. Řekl mi to manžel a já to také vím ze sociálních sítí.“ Žalovaný dále konstatoval, že pár nikdy nesdílel společnou domácnost.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

43. Městský soud v Praze shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
44. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť shledal důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
45. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců: *„Cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.“*
46. Podle čl. 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“), *„[č]lenské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31.“*
47. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40: *„Samotný cizinecký zákon sám o sobě nevymezuje konkrétní znaky, které by napomáhaly jasněji vymezit, co lze považovat za účelové manželství. Určitá vodítka je možné hledat v unijních dokumentech („soft law“) a soudní a správní praxi. Rezolucí ze dne 4. 12. 1997, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových sňatků, CELEX:31997Y1216(01), dostupné na: <http://eur-lex.europa.eu/>, Rada EU přijala definici účelového manželství jako manželství uzavřeného mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země s pobytoovým statutem v členském státu a občanem třetího státu, jehož výlučným účelem je obcházení pravidel pro vstup a pobyt občanů třetích států, aby občan třetího státu získal oprávnění k pobytu v členském státě. Rada se dále zabývala indikátory účelového manželství a možnými prameny důkazů. Sdělením Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, KOM(2009) 313, Komise zformulovala doporučení členským státům pro správnou aplikaci migrační směrnice. V otázce účelových manželství prvně odkázala na bod 28 odůvodnění migrační směrnice, podle něhož odpovídají takovým manželstvím sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok; obdobné závěry přitom platí i pro jiné formy vztahů. Komise*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

v uvedeném sdělení dále demonstrativně vymezila určité indikátory, které zpochybňují hypotézu zneužití práva – manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím; pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu; pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu; pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností; manželství trvá dlouhou dobu.“

48. Soud shledal důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný se s námitkami a tvrzeními uvedenými v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza nezabýval a nevypořádal se ani s nově předloženými důkazy prokazujícími další návštěvu manžela žalobkyně ve Vietnamu. Přestože žalobkyně v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza velmi podrobně reagovala na prvostupňové rozhodnutí a vysvětlovala rozpory, které byly správním orgánem I. stupně shledány, žalovaný na tato tvrzení žádným způsobem nereagoval a pouze sám shrnul důvody, pro které má za to, že bylo prokázáno, že alespoň ze strany žalobkyně bylo manželství uzavřeno účelově a ta nemá v úmyslu vést se svým manželem společný život.
49. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30, souhlasil se závěry krajského soudu, že „bylo povinností stěžovatele při rozhodování o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza užit v úvahu i podklady žalobce k této žádosti (pozn. o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza) připojené, včetně všech skutečností, jimiž se vymezil vůči rozhodnutí zastupitelského úřadu. Přinejmenším, pokud měl stěžovatel za to, že žalobcem uváděné skutečnosti nemohou být důvodem jeho žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jak namítá v kasační stížnosti, měl tuto skutečnost, včetně uvedení konkrétních právních a skutkových důvodů, z nichž to dovozuje, uvést.“ Také podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 79/2019-27, se žalovaný musí v odůvodnění rozhodnutí vypořádat s námitkami žadatele, které uplatnil v žádosti o nové posouzení. Z napadeného rozhodnutí by tedy mělo být zřejmé, jak žalovaný vyhodnotil tvrzení žalobkyně a její vysvětlení ohledně shledaných rozporů. Co se týká neshody ohledně darovaných prstýnků, žalovaný pouze zopakoval, že se manželé na této otázce neshodli, neuvádí však, jak hodnotí argumentaci žalobkyně, že tvrdila pouze ze studu, že prstýnek dostala. Není zřejmé, jak žalovaný vyhodnotil fotografie ze svatby před jejich úpravou doložené k vyvrácení závěru správního orgánu I. stupně o nevěrohodnosti těchto fotografií. Zároveň z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný vyhodnotil tvrzení žalobkyně ohledně shledaných rozporů týkajících se jídla na oslavě svatby. Chybí také hodnocení vysvětlení žalobkyně ohledně oblečení, které měl pár na svatbě. Žalovaný se zároveň nevyjádřil ani k předloženým screenshotům, které dokládají vzájemnou komunikaci a které měly vyvrátit pochybnosti správního orgánu I. stupně ohledně věrohodnosti předtím doložené komunikace. Žalovaný nehodnotil ani další tvrzení žalobkyně v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza.
50. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že se jednotlivými vysvětleními rozporů žalobkyně jednotlivě nezabýval a vyzdvihl pouze ty rozpory, které podle jeho názoru v žádosti trvají. Zároveň žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že je třeba na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí hledět v jejich jednotě. Přestože soud obecně s těmito tvrzeními žalovaného souhlasí, musí uvést, že v daném případě nebylo možné na základě takového postupu jednoznačně zjistit, jakým způsobem žalovaný hodnotil námitky žalobkyně v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Soud má za to, že by určité závěry a hodnocení žalovaného bylo možné dovodit s ohledem na

závěry žalovaného ohledně účelovosti manželů, nikoli však ve všech otázkách, kvůli kterým správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o udělení krátkodobého víza, a vůči kterým se žalobkyně ve své žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza vymezila. Soud tak shledal důvodnou námitku žalobkyně, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

51. Soud shledal důvodnou i námitku žalobkyně, že správní orgán pochybil, když se nevyjádřil k návštěvě manžela žalobkyně ve Vietnamu na přelomu října a listopadu 2024. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně letenky manžela o plánované cestě do Vietnamu v období od 24. 10. 2024 do 14. 11. 2024 doložila již při podání žádosti o vydání krátkodobého víza dne 17. 9. 2024. Zároveň manžel žalobkyně v rámci pohovoru provedeného dne 2. 10. 2024 uvedl, že žalobkyni navštíví v období ode dne 23. 10. 2024 do 15. 11. 2024. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 31. 10. 2024 k této návštěvě manžela uvedl: *„Pár shodně vypověděl, že se manžel chystá do Vietnamu od 23. 10. 2024 – 15. 11. 2024. Toto tvrzení pár doložil rezervací letenky na toto datum.“* Žalobkyně v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza uvedla, že manželé na otázku, jak společně tráví čas, sice možná na první pohled odpověděli odlišně, obě odpovědi jsou však pravdivé, neboť ve společném čase navštěvovali příbuzné žalobkyně, ale také chodili po kavárnách, což doložili také společnými fotografiemi z poslední návštěvy manžela ve Vietnamu realizované v období od 25. 10. 2024 do 24. 11. 2024. V napadeném rozhodnutí žalovaný k této čtvrté návštěvě manžela žalobkyně ve Vietnamu nic neuvádí a nereaguje ani na fotografie předložené žalobkyní. Až ve vyjádření k žalobce žalovaný uvádí, že je třeba odmítnout námitku žaloby, že se žalovaný nezabýval dokladem o třetí návštěvě (od seznámení) manžela žalobkyně na přelomu října a listopadu 2024. Pokud žalobkyně podala žádost o vydání víza 17. 9. 2024, kterou dne 31. 10. 2024 správní orgán I. stupně zamítl, a žalobkyně o této cestě informovala až spolu s žádostí o nové posouzení důvodů neudělení víza podané dne 22. 11. 2024, jedná se v souladu s § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců a přiměřeně § 82 odst. 4 správního řádu o novou skutečnost, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí nemohl zohlednit.
52. Soud posuzoval, zda bylo v daném případě na místě, aby žalovaný přihlédl k cestě manžela žalobkyně do Vietnamu a zohlednil předložené fotografie z této návštěvy.
53. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30, konstatoval, že *„[p]okud by bylo vyloučeno, jak se mylně stěžovatel domnívá, aby bylo možno uplatnit argumenty proti závěru zastupitelského úřadu a doložit je (za účelem prokázání jejich pravdivosti a věrohodnosti) příslušnými podklady, pak by možnost obrany žadatele o udělení krátkodobého víza byla jen formálně možnou, nikoli však fakticky uskutečnitelnou“*. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„za takové skutečnosti, které nemohou být důvodem žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza dle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze považovat údaje a doklady žadatele týkající se otázek, které byly důvodem neudělení krátkodobého víza.“* Nejvyšší správní soud uvedl, že aktivita žalobce byla vyvolána výlučně tím, že považoval rozhodnutí zastupitelského úřadu za stojící na nesprávném posouzení stěžejní skutkové otázky o účelovosti sňatku na nedostatečném prokázání skutečnosti (ze strany zastupitelského úřadu), že sňatek byl uzavřen pouze účelově. Dále dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 79/2019-27, žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza neslouží k uvádění nových skutkových okolností rozhodných pro kladné vyřízení žádosti. Je v zájmu žalobce, aby všechny rozhodné skutečnosti uvedl již v prvotní žádosti či v průběhu pohovoru.

54. Žalobkyně se o plánované návštěvě manžela ve Vietnamu zmínila již při pohovoru. Soud tak má s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu za to, že žalovaný se měl k přílohám žalobkyně vyjádřit. Měl případně uvést, z jakého důvodu má za to, že jsou tyto důkazy nepřípustné, nebo měl posoudit, zda tyto přílohy mohly mít vliv na závěr správního orgánu I. stupně, že je manželství žalobců účelové. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou zmínku o těchto doložených důkazech, není z něj zřejmé, jak žalovaný tyto přílohy vyhodnotil, přičemž toto žalovaný uvádí až ve svém vyjádření k žalobě. Zároveň podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (srov. též rozsudek téhož soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109; či ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb.). I z těchto důvodů soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
55. Soud přisvědčuje žalovanému v tom směru, že v tomto typu řízení zpravidla nejsou k dispozici přímé důkazy o případné účelovosti jednání, tím spíše je však nutno pečlivě hodnotit vše, co v řízení vyjde najevo, včetně vysvětlení účastníka případných rozporů, a je třeba se jednoznačně vyjádřit k předkládaným důkazům.
56. S ohledem na tyto závěry nelze posoudit žalobní námitku, že žalovaný neprokázal úmysl žalobkyně obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění a úmysl vést společný manželský život.
57. Pokud by se soud měl pro úplnost vyjádřit k dosavadní argumentaci žalovaného, lze uvést, že účelovost manželství je otázkou skutkovou. Pro závěr o existenci účelového manželství je správní orgán povinen na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně (bez důvodných pochybností) prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli úmysl vést společný manželský život. Za skutkové prokázání účelovosti manželství je přitom plně odpovědný správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 228/2015-40, nebo č. j. 5 Azs 89/2015-3, ze dne 29. 10. 2015).
58. Z dosud provedeného dokazování vyplývá, že správní orgány správně vyhodnotily, že v případě žalobkyně nebyly splněny kritéria, která poukazují na to, že je zneužití práv Společenství nepravděpodobné. Žalobkyně by nezískala bez problémů právo pobytu v České republice sama a doposud legálně nepobývala v členském státě EU. Manželé nebyli před sňatkem v dlouhodobém vztahu, neboť první rande mělo proběhnout v březnu 2024, tj. pouze 3 měsíce před uzavřením sňatku, přičemž se znali pouze od června 2023. Pár neměl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu (pobyt po dobu několika dnů v hotelu nebo u žalobkyně neznámá, že by manželé měli společné bydliště či vedli společnou domácnost). Pár nepřijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (např. hypotéka na bydlení, přičemž samotné uzavření manželství není takovým právním závazkem, který by mohl indikovat, že se nejedná o účelové manželství). Manželství netrvá dlouhou dobu. Manželství tudíž nesplňovalo indikativní kritéria, která poukazují na to, že je nepravděpodobné, že se jedná o účelově uzavřené manželství. Správně se tedy správní orgány zabývaly otázkou, zda v případě žalobkyně a jejího manžela jsou přítomny skutečnosti, které indikují možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnicí č. 2004/38/ES. Demonstrativně soubor těchto skutečností předestřela Komise ve svém Sdělení Komise pro lepší provádění a uplatňování směrnice č. 2004/38/ES. Tyto skutečnosti, které lze mimo jiné zohlednit, jsou: 1. pár se před svatbou nikdy nesetkal; 2. pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní

informace, které se jich týkají; 3. pár nemá společný jazyk, kterému oba rozumí; 4. důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí); 5. v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu; 6. rozvoj rodinného života pouze poté, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění; 7. pár se rozvedl krátce potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu. Naplnění, byť jen některých jednotlivých indikátorů, by mělo být důvodem pro zahájení šetření, zda nedošlo k obcházení zákona, nikoli však důvodem pro automatické shledání manželství účelovým.

59. Žalovaný shledal, že jsou v případě žalobkyně a jejího manžela splněny kritéria: 1. částečně kritérium, že se manželé před svatbou nikdy nesetkali, 2. rozpory ohledně důležitých informací, když si žalobkyně a její manžel odporují ve výpovědích a 3. žalobkyně a její manžel nemají společný komunikační jazyk.
60. Dle zjištěného skutkového stavu měl pár spolu komunikovat ode dne 16. 6. 2023. Manželé přitom první setkání popsali stejně, toto setkání působí přirozeně a nesvědčí o tom, že by žalobkyně vysloveně hledala způsob, kterým by si mohla zajistit vstup na území členských států. První rande proběhlo v březnu 2023, kdy manžel žalobkyni navštívil ve Vietnamu. Žalobkyně a její manžel se tudíž ke dni uzavření manželství znali necelý rok, přičemž pár tvořili tři měsíce. Z toho spolu osobně strávili pouze méně než 10 dnů. Soud souhlasí se správnými orgány, že pár před sňatkem nebyl v dlouhodobém vztahu, nelze však říct, že by se před svatbou nikdy nesetkal. Žalovaný sám konstatoval, že toto kritérium nebylo naplněno *stricto sensu*, avšak hodnotí, že nelze hovořit o tom, že se manželé před tak závažným aktem, jako je uzavření sňatku, dostatečně poznali. Soud má za to, že mu nenáleží hodnotit, zda se žalobkyně a její manžel po roce komunikace online a několika setkáních dostatečně poznali k tomu, aby uzavřeli sňatek. Náleží mu pouze hodnotit, zda skutečnost, že se před uzavřením manželství pár osobně setkal pouze několikrát, svědčí o tom, že alespoň ze strany žalobkyně bylo manželství uzavřeno účelově a že ta nemá v úmyslu vést se svým manželem společný život a chce pouze získat povolení k pobytu na území České republiky. Na základě zjištěného skutkového stavu to měl být manžel žalobkyně, kdo o uzavření manželství projevil zájem po tak krátké době osobní známosti, přičemž uvedl, že k tomu přistoupil s ohledem na svůj věk a zkušenosti z předchozího vztahu na dálku. Z dosud zjištěného skutkového stavu ani nevyplývá, z jakého jiného důvodu žalobkyně měla manželství uzavřít, pokud tím nebyl úmysl vést se svým manželem společný život. Uvádí-li žalovaný, že to mělo být za účelem získání vstupu na území členských států, zatím nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalobkyně měla v úmyslu vycestovat z Vietnamu, či na území členských států, a z tohoto důvodu uzavřela manželství s občanem České republiky.
61. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zmínil slabé socioekonomické zázemí žalobkyně jako její možnou motivaci pro útěk z těchto poměrů prostřednictvím sňatku s občanem Evropské unie. Žalobkyně se proti tomuto tvrzení správního orgánu I. stupně ve své žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza ohradila a uvedla, že ve Vietnamu její rodina patří k vyšší střední třídě a má ve Vietnamu zázemí a dobrý život. Žalovaný se k socioekonomické situaci žalobkyně vyjádřil pouze ve vztahu k posouzení indikátoru, zda by žalobkyně bez problému získala právo pobytu sama. Soud však uvádí, že samotná skutečnost, že by žalobkyně právo pobytu sama bez problémů nezískala, nesvědčí o tom, že měla zájem uzavřít manželství za účelem získání práva pobytu. Soud považuje za relevantní

zohlednění tvrzení žalobkyně, že jestli bude v České republice vydělávat, bude do Vietnamu posílat peníze, a že životní podmínky v České republice jsou lepší než ve Vietnamu, což jí řekl manžel, a ví to i ze sociálních sítí, neboť tyto poukazují na to, že žalobkyně určité výhody života v České republice vnímá. Soud však neshledal, že by tyto výroky žalobkyně samy o sebe prokazovaly, že žalobkyně nemá v úmyslu vést se svým manželem společný život, neboť dosavadně zjištěné skutečnosti neprokazují, že by manželství uzavřela primárně za účelem získání těchto výhod.

62. Co se týká rozporů ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela, soud uvedl již výše, že je rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné kvůli nedostatku důvodů, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobkyně ohledně rozporů, které shledal správní orgán I. stupně. Není tedy zřejmé, jak žalovaný tyto námitky vyhodnotil, a zda má tedy za to, že svatební oslava vůbec neproběhla, případně že svatba neproběhla takovým způsobem, jakým měla, a byla tudíž zorganizována pouze za účelem získání povolení k pobytu žalobkyní. Zároveň má soud za to, že skutečnost, že žalobkyně nevěděla o dluzích manžela a o trestním stíhání vedeném proti němu, neprokazuje, že mezi manželi neexistuje skutečný vztah. Jedná se o informace, které mohl manžel před žalobkyní zatajit, což dle soudu nelze vyloučit ani mezi autentickými manželi. Při hodnocení rozporů žalovaný nepřihlížel ke všem skutečnostem, které svědčí tomu, že manželé jsou skutečně pravidelně v kontaktu a o vzájemných aktivitách mají povědomí. Soud nevylučuje, že si žalobkyně a její manžel vyměnili tyto informace pouze za účelem, aby žalobkyně získala oprávnění k pobytu na území České republiky, k tomuto závěru však žalovaný ani nedospěl. Přestože správní orgán I. stupně zpochybňoval důvěryhodnost předložené komunikace mezi manželi, načež žalobkyně doložila screenshoty komunikace, žalovaný již nehodnotí, zda tyto screenshoty vyvracejí pochybnosti o věrohodnosti doložené komunikace, či nikoli. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že *„[v] komunikačních schopnostech manželů nelze shledat ani vývoj s ohledem na to, pokud tito byli v pravidelném kontaktu, jak tvrdí, byli by pravděpodobně schopni hlubší komunikace ve vietnamštině bez závislosti na překladaci“*, což nasvědčuje tomu, že žalovaný zřejmě pochybuje o tom, že komunikace mezi žalobkyní a jejím manželem probíhá tak, jak uvádějí, a je možné, že důvěryhodnost předložené komunikace nadále zpochybňuje. S ohledem na nejasnost vyjádření žalovaného k předloženým důkazům však není zřejmé, jak žalovaný tento důkaz screenshoty hodnotil. Soudu přitom nenáleží toto hodnocení za žalovaného domýšlet a dovozovat.

63. K otázce společného jazyka lze dodat, že z vyjádření manželů vyplynulo, že spolu komunikují ve vietnamštině, kterou žalobce ovládá na základní úrovni. Manžel žalobkyně uvedl, že občas komunikují za využití Google překladáče. V rámci řízení před správními orgány nebylo vyjasněno, nakolik jsou manželé schopni domluvit se vietnamsky. Správní orgán I. stupně uvedl, že konverzace doložená žalobkyní je v krátkých větách, doložený dokument však vyhodnotil nevěrohodně. Žalovaný na doložené screenshoty nereagoval a neuvedl, zda tyto důkazy uznává jako prokazující způsob komunikace mezi žalobkyní a jejím manželem, případně k jakým závěrům dochází s ohledem na to, že má komunikace mezi manželi probíhat v krátkých větách. Soud uvádí, že samotná skutečnost, že žalobkyně a její manžel nemluví společným jazykem na pokročilé úrovni, neznámá bez dalšího, že by se jednalo o účelové manželství. Nebylo přitom řádně zjištěno, na jaké úrovni jsou manželé schopni spolu ve vietnamštině komunikovat, a zda tato úroveň postačuje k obecné každodenní běžné komunikaci mezi manželi. Soudu je přitom známo, že v případech uváděné komunikace v anglickém jazyce správní orgán I. stupně zjišťuje, zda jsou manželé

schopni se domluvit na základní úrovni (např. ve věci ze dne 14. 3. 2024, č. j. 19 A 18/2023-61, bod 65).

64. Podle Příručky pro řešení otázky údajných účelových sňatků je ve srovnání se skutečnými páry u zneužívajících osob pravděpodobnější, že uvedou sporné, rozporuplné nebo chybné informace, a to např. o sobě vzájemně v zásadních otázkách nebo o svatebním obřadu a oslavě. Soud na závěr konstatuje, že považuje shledané rozpory ohledně tvrzení manželů týkajících se otázek, kdo hradil svatbu, zda dostali dárky, či nikoli a zda si předaly prstýnky, za závažné, které mohou zpochybnit, zda byla svatba žalobkyně autentická a nikoli pouze formální za účelem splnění podmínek pro získání povolení k pobytu žalobkyně. Obdobně tomu je také skutečnost, že manžel žalobkyně doposud neinformoval svého syna ani rodinu o tom, že uzavřel manželství a jeho manželka má žít s ním v České republice. Tyto skutečnosti však musí být zohledněny v celkovém kontextu všech zjištěných skutečností a žalovaný musí vyhodnotit, zda jiné zjištěné skutečnosti nesvědčí o tom, že byla svatba manželů autentická a nebyla uzavřena pouze formálně za účelem získání povolení k pobytu žalobkyně.
65. Podle příručky jednání, jehož prostřednictvím dochází ke zneužití práva EU, musí být předstírané v tom smyslu, že se jedná o falešné napodobení, které není přirozené, upřímné ani spontánní. Příručka dále objasňuje, že pojem „výlučný účel“ je autonomním pojmem práva EU, musí proto být vykládán v souladu s právem EU s přihlédnutím především k účelu tohoto pojmu v širším kontextu základní svobody volného pohybu a boje proti zneužívání. Dle příručky by proto pojem „výlučný účel“ neměl být vykládán doslovně (jako jediný nebo výhradní účel), ale spíše v tom smyslu, že cíl získat právo na vstup a pobyt musí být převládajícím účelem zneužívajícího jednání.
66. Příručka rozděluje účelové sňatky do několika skupin. Definuje také „podvodný sňatek“, k němuž dle příručky dochází, když je manžel, který je občanem EU, uveden tím z manželů, který občanem EU není, v omyl tak, že skutečně věří, že pár povede skutečný a trvalý manželský život. Takový sňatek je sňatkem účelovým a měl by být řešen v souladu s touto skutečností s patřičným přihlédnutím k nevině toho z manželů, který je občanem EU. V takových manželstvích není občan EU úmyslným spolupachatelem, ale obětí, která se provinila pouze tím, že jednala v dobré víře. Taková manželství jsou dle příručky zpravidla, ale nikoli nezbytně, uzavírána po krátkém vztahu po internetu nebo poté, co se občan EU seznámil s manželem/manželkou z nečlenského státu EU na dovolené v cizí zemi.
67. Z rozhodnutí správních orgánů doposud nevyplývalo, zda mají za to, že se jedná o podvodný sňatek, kdy žalobkyně pouze předstírá, že se svým manželem povede skutečný a trvalý manželský život, přičemž chce pouze získat povolení ke vstupu na území České republiky, případně zda se jedná o účelový sňatek, kdy žalobkyně a její manžel manželství uzavřeli s převládajícím účelem, aby žalobkyně získala povolení ke vstupu na území České republiky.
68. Soud podané žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku. V dalším řízení žalovaný zohlední všechna vyjádření a důkazy, které žalobkyně předložila k žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, vyjádří se k nim a uvede ve svém rozhodnutí, jak je hodnotí. Následně vyhodnotí, zda cíl získat právo na vstup a pobyt byl převládajícím účelem jednání žalobkyně.

69. Výrok o nákladech řízení (II.) je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů - tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] v částce 4 620 Kč za jeden úkon (celkem 9 240 Kč) a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí 13 140 Kč. Žalovaný je povinen náklady řízení nahradit žalobkyni ve 30 denní lhůtě k rukám její zástupkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
70. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, v tomto řízení však žádná povinnost uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.